

[Aksel Larsen.]

sig, at jeg føler ikke Trang til at gaa saa langt ud, som Debatten hidtil er gaaet. Jeg vil ikke bestride, at der er Berettigelse til at tale om alt muligt mellem Himmel og Jord, saadan som det foreligger nu, thi den Dagsorden, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har stillet, og som er gaaet ind i Forhandlingerne, taler jo om retfærdige Samfundstilstande, og saa har enhver jo Lov til at tale om hvilke Tilstande han synes. Men jeg vil ikke følge med derud. Jeg vil indskrænke mig til at tale om det Emne, Forespørgselen handler om, og saa knytte et Par enkelte Bemærkninger til i øvrigt.

Jeg har saavel under Finanslovdebatten som den Debat om Valutaloven, der sluttede i Eftermiddags, sagt min Mening om Prisstigningen og sagt, hvad jeg mente der burde gøres for at begrænse Prisstigningerne, for at ophæve de Monopoler, der var skabt igennem Restriktionerne, Valutaordningen og alt hvad dertil hører, og jeg anser det for unødvendigt paa dette Tidspunkt at føje noget til. Jeg kunde dog for saa vidt tilføje, hvad der ogsaa er bemærket af andre, at Forespørgselen i saa Henseende forekommer mig overflødig. Man behøver ikke at stille en Forespørgsel midt under Finanslovdebatten, hvor man spørger Regeringen om, hvad der er dens Politik, for det er nemlig det, hele Finanslovdebatten drejer sig om.

Men jeg maatte jo tage Ordet, fordi der er stillet et Par Dagsordener, og det er vel korrekt, at man siger sin Mening om disse Dagsordener. Jeg vil da sige, at jeg aldeles ikke er tilfreds med det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Forslag til Dagsorden. Jeg er det ikke, fordi den er alt for almindelig, alt for udflydende, og jeg vilde foretrække, at denne Debat blev afsluttet med en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der sagde til Regeringen, at nu forventede man alvorlige Indgreb for at bremse og hindre Dyrtid. Jeg vil imidlertid ikke selv stille nogen saadan Dagsorden, fordi Regeringen, saa vidt jeg forstaar, kan modtage det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Dagsorden og Socialdemokratiet agter at stemme derfor. Hvorledes Det radikale Venstre vil forholde sig, blev jeg ikke helt klar over, de vil vist undlade at stemme. Men det synes altsaa, som om der er Chance for, at det ærede Medlems Dagsorden kan blive vedtaget, og det vil da være at foretrække, fremfor at vi faar en Dagsorden som af mig antydet forkastet.

Jeg kan ikke tilslutte mig den af det

ærede Medlem Hr. Clausager paa Venstres Vegne stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen, for jeg mener, det vil være mere rimeligt i en saadan at give Regeringen visse positive, om end yderst almindelige, Anvisninger paa, hvilken Politik den skal føre, end at vi blot kommer og siger: Vi misbilliger, vi misbilliger, og vi misbilliger igen.

Det af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen i øvrigt anførte skal jeg afstaa fra at debattere, det er noget, jeg efterhaanden afstaar fra, ikke blot herinde paa Tinge, men ogsaa ude paa Landet, hvor jeg møder Retsforbundets Talere og Agitatorer. Jeg anser nemlig det at diskutere om disse Anskuelser, Teorier, eller hvad man vil kalde det, for aldeles nytteløst. Jeg vil heller ikke gaa ind paa de mange Tal, der er anført. Mange af Tallenes Berettigelse kan man ikke bestride, men det er selvfølgelig svært at dømme om dem, naar der væltes en saadan Syndflod af Tal ud over os arme Mennesker i denne sene Time. Men jeg tror ikke, det gale saa meget ligger i Tallene som i den Maade, hvorpaa det ærede Medlem anvender dem, og de Slutninger, det ærede Medlem drager af dem. Jeg skal nærmere forklare, hvad jeg mener hermed. Det ærede Medlems Tale var anlagt som en Anklagetal mod Regeringen, specielt mod Socialdemokratiet, specielt mod Statsministeren, fordi man ikke gennemfører Regeringspartiernes Programpolitik, og navnlig fordi man ikke gennemfører Socialdemokratiets Programpolitik. Men samtidig sagde det ærede Medlem forskellige Ting, f. Eks. at man kun ved at følge de af det ærede Medlem givne Anvisninger kunde værne sig mod Kommunisme og anden Galskab. Nu er det en bekendt Sag for os andre — og burde ogsaa være det for det ærede Medlem —, at Kommunisme og Socialisme for saa vidt er det, man kalder synonyme Begreber. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem ogsaa betragter Socialisme som Galskab — ja, det ved vi det ærede Medlem gør —, men jeg synes, det er lidt mærkeligt, at det ærede Medlem kommer og bebrejder Regeringen, at den ikke gennemfører det ærede Medlems Politik, samtidig med at han siger til et Parti — der i hvert Fald endnu af Navn er socialistisk, og hvis Medlemmer er af denne Opfattelse —, at Socialisme er det rene Galskab. Det ærede Medlem forklarer da samtidig, idet det ærede Medlem indtrængende opfordrer Statsministeren til at følge det ærede Medlems Politik, at det ærede Medlems Politik var det rette Værn mod Socialiseringen. Jeg synes, det